

KATE MILFORD

MISTERUL
DIN HANUL
PUNGASILOR

Traducere din limba engleză de Cătălin Georgescu

CORINT JUNIOR

unu HANUL PUNGAȘILOR

Dacă ai de gând să administrezi un hotel într-un oraș de contrabandiști, există două modalități prin care poți face asta: una bună și una proastă.

În primul rând, ar trebui să renunți la obiceiul de a pune prea multe întrebări. Apoi, probabil că nu ar trebui să te ocupi de un întreg hotel dacă vrei bani. Bandiții sunt mereu pe punctul de a se umple de bani dacă găsesc un cumpărător pentru cele opt baxuri de rezerve de stilou care scriu în nuanțe interzise de verde, dar niciodată nu au bani *acum*. Dacă ai de gând să administrezi un hotel pentru contrabandiști, ar trebui să-ți iei un registru contabil mare, dar să-ți asumi că, indiferent ce vei scrie în el, în realitate vei fi plătit în rezerve de stilou. Asta dacă ești norocos. La fel de bine s-ar putea să fii plătit în ceva chiar și mai inutil de atât.

Milo Pine nu se ocupa de administrarea vreunui hotel pentru pungași și contrabandiști, însă părinții lui, da.

De fapt, era un han; un conac imens și dărăpănat, care arăta ca și cum ar fi fost încropit din resturi de la o grămadă de conace diferite, dintr-o mulțime de orașe diferite. Se numea Greenglass House și era așezat pe coasta unui deal care trona deasupra unui estuar cu porturi, un mic district construit jumătate pe țărnișă, jumătate pe niște piloni înșirați ca dinții unui pieptene pe malurile râului Skidwreck. De la apă până la han puteai face fie o călătorie mai lungă, urcând dealul pe jos, fie una scurtă, cu funicularul care urca de la docul privat al hanului pe coasta abruptă a dealului Whilforber. Și, bineînțeles, hanul nu era doar pentru contrabandiști, dar aceștia erau cei care se arătau cel mai des pe acolo, prin urmare așa îl considera Milo.

Milo trăia la Greenglass House încă de când fusese adoptat de Nora și Ben Pine, pe când era doar un bebeluș. Acea era dintotdeauna casa lui. Se obișnuise deja cu oamenii bizari care treceau pe la han, unii dintre ei întorcându-se în fiecare an, ca niște rude îndepărtate care își fac apariția de sărbători și în vacanțe, ca să te ciumească de obraji și apoi să dispară din nou. După doisprezece ani, devenise deja destul de bun în a prezice cine avea să apară și când. Contrabandiștii erau ca găzele sau ca legumele. Aveau anotimpurile lor. De aceea fu atât de ciudat atunci când vechiul și imensul clopot de pe verandă, cel conectat la scripetele care trăgea vagonetul funicularului, începu să sune.

La rândul lui, sunetul vechiului clopot de fier își schimba tonalitatea în funcție de anotimp și de momentul

zilei. Seara aceea, prima din vacanța de iarnă, era geroasă și rece și tocmai începuse să ningă. Clopotul scotea, și el, sunete reci. Sunase ca o înghițitură de aer rece.

Milo își ridică privirea de la măsuța la care tocmai se căznea cu o problemă de matematică. Îi plăcea să scape cât mai repede de teme pentru acasă, astfel încât să se poată bucura de restul vacanței fără să se mai gândească la școală. Se uită spre mama sa, care se lungise pe covorul din fața șemineului și citea.

— Vine cineva? întrebă el, neîncrezător.

Doamna Pine se ridică în picioare, își luă cartea sub braț și, mergând în holul de la intrare, se uită pe fereastra de lângă ușă.

— Cineva vrea să urce. Hai să pornim funicularul.

— Dar noi nu avem niciodată oaspeți în prima săptămână de vacanță, protestă Milo.

Simțea cum în stomac îi crește o vagă senzație de neliniște și încercă să scape de ea. Nu era posibil ca vacanțele să se rateze atât de repede, nu-i așa? Erau abia câteva ore de când coborâse de pe șalupa care îi ducea și-i aducea pe copiii din Quayside de la școală.

— Ei bine, nu, nu foarte des, zise doamna Pine în timp ce-și lega șireturile la bocanci, dar nu pentru că avem o regulă în acest sens. Pur și simplu așa se nimerește de obicei.

— Dar e *vacanță!*

Mama sa ridică din umeri și își luă haina.

— Hai, copile. Fii bărbat. Nu-ți lăsa mama să iasă în frig singură.

Ah, veșnica și atotputernica placă *fii bărbat*. Milo se ridică în picioare nemulțumit, șoptind încetișor „*vacanță vacanță*“ în timp ce se târa spre ea. Abia ce-și terminase temele pentru acasă. Asta ar fi trebuit să însemne că nu mai are responsabilități, cel puțin o vreme.

Clopotul sună din nou. Milo se lasă pradă frustrării, oprindu-se în mijlocul holului încălțat doar cu un bocanc și slobozind un strigăt furios, cu palmele făcute pâlnie la gură.

Doamna Pine așteaptă cu brațele încrucișate ca el să termine.

— Ți-ai vărsat năduful? îl întrebă cu blândețe, în timp ce Milo se strâmbă. Știi că nu e ceva obișnuit, adăugă ea, și mai știi și că nu-ți place atunci când lucrurile nu se întâmplă așa cum te-ai aștepta tu.

Se aplecă să pescuiască din coșul din spatele ușii o lanternă.

— Dar, hei, gândește-te că surprizele nu trebuie să fie neapărat neplăcute.

Faptul că ceea ce spunea ea părea logic nu avu darul de a schimba felul în care se simțea Milo, bineînțeles. Înghiți însă în sec și termină cu îmbrăcatul pentru a ieși afară. Își urmă mama pe verandă și apoi de-a lungul peluzei până la spărtura din zidul întunecat format din mestecenii albi și pinii albastru-vezui care acopereau coasta dealului. Acolo, în inima întunericului, vegetația lăsase locul unei pardoseli de piatră.

Întreaga lui viață, încă de când era mic copil, Milo fusese deranjat peste măsură de schimbările bruște de

plan. Deranjat e puțin spus. Surprizele îi dădeau, în cel mai bun caz, o stare de neliniște. Acum, pe măsură ce pășea cu greu prin zăpada proaspătă și gerul aspru pentru a aduce un străin în vârful dealului, un străin neanunțat pentru care va trebui să muncească exact atunci când tot ceea ce-și dorea era o săptămână liniștită cu părinții săi, având toată casa la dispoziție... ei bine, lucrul acesta făcuse ca neliniștea lui să fie la fel de greu de suportat ca o panică.

Lumina lanternei străpuse umbrele întunecate, care licăriră și se transformară în forme aurii; doamna Pine aprinsese lumina în micul pavilion pitit sub copaci la capătul șinei ferate.

Șina ferată începea la o sută de metri mai jos, pe malul râului. Erau și alte metode de a ajunge jos, pe fundul strâmtorii, sau pentru a ajunge de jos până în vârf. Mai exista și o scară abruptă și întortocheată care urca mai mult sau mai puțin paralel cu șina ferată și ajungea la același pavilion. Mai era, de asemenea, și o șosea care șerpuia dinspre han și coasta dealului până jos, în mijlocul orașului, iar călătoria dura cam douăzeci de minute. Însă doar Milo, părinții săi și doamna Caraway, bucătăreasa hanului, foloseau câteodată șoseaua. Oaspeții nu veneau dinspre oraș. Oaspeții veneau pe râu, uneori cu propriile lor bărci, alteori plătind pe unul dintre zecile de marinari bătrâni din Quayside Harbors dispuși să ducă în bărcile lor la fel de bătrâne ca ei, pentru câțiva dolari, pe cineva până la Greenglass House. Având de ales între a fi trași pe panta abruptă într-o cașcarabetă antică ce arăta ca o mașinuță de bălci dementă și supradimensionată

ce mergea pe șine sau a urca cele trei sute zece trepte (Milo le numărase), ei alegeau întotdeauna prima variantă.

În pavilionul cu pardoseală pietruită se afla o bancă, un șopron și șinele de oțel ale funicularului. Doamna Pine descuie șopronul, iar Milo o urmă înăuntru până în locul în care cablul greoi care se întindea între șine se încolăcea pe osia gigantică a scripetelui. Mulțumită unei harababuri complexe de mecanisme, odată ce puneai în funcțiune scripetele, acesta făcea singur tot ceea ce trebuia pentru a trage vagonul pe pantă în sus. Era însă vechi, iar maneta avea tendința de a se bloca. Era mai ușor de pornit cu două perechi de mâini.

Milo împreună cu mama sa apucară levierul.

— Unu, doi, trei! numără Milo, împingându-l amândoi într-un suflet înainte.

Metalul rece al scripetelui mârâi ca un câine bătrân, iar mecanismul se puse în mișcare.

În timp ce aștepta, împreună cu doamna Pine, ca vagonetul să parcurgă, huruind, drumul anevoios până în vârful dealului, Milo se întreba ce fel de persoane le va aduce acesta. Acolo veneau contrabandiști de toate tipurile, dar, bineînțeles, la han mai veneau și marinari sau călători, fără nicio legătură cu contrabandiștii. Dar acest lucru nu se întâmpla foarte des – și nu se întâmplase aproape niciodată iarna, când Skidwrack și toate estuarele sale înghețau atât de des.

Pe când se gândea la lucrurile acestea, șiraguri șerpuite de luminițe albe și sclipitoare ca niște licurici se treziră la

viață, încadrând pavilionul și întinzându-se în vale de-a lungul scărilor. Mama sa se îndreptă de șale, după ce le băgă în priză.

— Ce crezi că avem de data asta? Un elf fugit de la Polul Nord? Un vânzător de puști de jucărie? Un traficant de lichior de ouă? întrebă ea. Cel care ghicește cel mai aproape de adevăr câștigă o înghețată de cacao. Cel care pierde o face.

— Cum se numesc bulbii aceia de floare pe care ți-i trimite mereu bunica de Crăciun și care-ți plac ție atât de mult?

— Narcise?

— Da. O să fie un tip cu un întreg cargobot de narcise. Și de șosete. Unele verzi cu dungi roz.

Scrâșnetului de la cablul înfășurat pe scripete i se alătură un geamăt gros. Puteai să-ți dai seama unde se afla vagonul după modul în care se schimbau sunetele pe care le scotea. Milo își imaginează felinarul pe lângă care ar fi trebuit să treacă vagonul în acel moment.

— Șosete verzi cu roz?

— Da. Probabil știe deja că sunt o idee proastă, dar s-a trezit cu ele pe cap. A fost forțat să ia marfa – ba nu, a fost păcălit să o facă –, iar acum, dacă nu o poate transporta, e un om ruinat. Deja încearcă să-și dea seama cum ar putea să-i convingă pe oameni să schimbe coșurile de Paște cu niște șosete.

Milo se aplecă peste balustrada pavilionului și scrută cu privirea prin ninsoarea tot mai deasă, printre cren-gile înghețate de pin și mestecăn, încercând să vadă

vagonetul și pe pasagerul acestuia. Încă nu se vedeau, dar după vibrația șinelor își putea da seama că acum ajunseseră pe cea mai abruptă porțiune a traseului.

— De asemenea, și-a programat o serie de întâlniri săptămâna asta. Redactori de revistă, vreo vedetă TV mai ciudată, în încercarea de a transforma verdele cu dungii roz într-o mare modă pentru anul următor. A, și o companie de teatru de păpuși.

Se aplecă din nou peste balustradă, suficient cât să-i cadă pe pleoape câțiva fulgi de zăpadă care rataseră acoperișul. Iată-l: botul metalic de culoare albastră al vagonetului, cu dungile sport de culoare argintie (desenate cu câțiva ani în urmă de Milo împreună cu tatăl său, laolaltă cu numele mașinăriei, *Whilforber Whirlwind*, pe laterale). Și apoi, un moment mai târziu, iată și pasagerul: un om deșirat cu o pălărie de fetru și un palton simplu, de culoare neagră. Milo îi adăugă, în minte, și o pereche de ochelari de soare cu rame imense pe nas.

Se bosumflă. Străinul arăta, în mod dezamăgitor, ca un bunic. Poate un pic și ca un profesor.

— Nu știu ce să zic, remarcă doamna Pine, ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Milo, nu aș putea crede că tipul ăsta și-ar încerca norocul cu ceva verde cu dungii roz. Scutură din cap. Hai, puștiule. Pune-ți zâmbetul de „bun venit“.

— Urăsc asta, murmură Milo.

Se ridică însă în picioare și încercă să pară voios atunci când *Whirlwind* urcă ultima porțiune de drum până la pavilion. Apropiindu-se, străinul le păru încă și mai plictisitor. Cu pălărie obișnuită, palton obișnuit, față obișnuită,

geamantan albastru obișnuit, îndesat bine în portbagajul vagonetului. Totuși în spatele ochelarilor se ascundea o privire luminoasă și pătrunzătoare, care pendula între doamna Pine și Milo.

Milo simțea că prinde puteri. Mereu era așa la început, ori de câte ori cei din familia Pine întâlneau pe cineva nou. Puteai să ghicești gândurile acelei persoane: *unul dintre ei nu seamănă deloc cu ceilalți*. Străinul acesta ascundea această reacție mai bine decât majoritatea, hotărât lucru; expresia feței nu i se schimbă deloc, dar asta nu însemna că nu se gândește la lucrul ăsta. *Cum a ajuns un copil chinez în Nagspeake, iar doamna aceea e mama lui? Cu siguranță este adoptat.*

Vagonetul ajunsese în sfârșit la capătul cursei, cu hurdăcături, aproape lovindu-l pe pasager cu fața de bordul capitonat al vagonetului *Whilforber Whirlwind*.

— Bună, spuse zâmbitoare mama lui Milo, în timp ce bărbatul coborî și se scutură de zăpada acumulată pe umeri. Bine ai venit la Greenglass House. Eu sunt Nora Pine, iar acesta este fiul meu, Milo.

— Mulțumesc, spuse străinul cu o voce la fel de plictisitoare ca el. Numele meu este Vinge. De Cary Vinge.

Ei bine, se gândi Milo cu amărăciune, măcar are un nume interesant.

— Vă duc eu valiza, domnule Vinge.

— O, nu, nu este nevoie, spuse domnul Vinge imediat ce Milo se repezi spre valiză. Lasă-mă pe mine s-o duc. E destul de grea.